

Докторъ Бариловъ намѣсти еднажъ-дважъ златнитѣ си си очила, навѣси се малко, ужъ че не може нищо да види — това му бѣ привика — па съ своя изобрѣтателенъ умъ веднага изклочи: каза че отива при министра, който го настоятелно и ей-сега викалъ, но, като пѣхътъ му падалъ оттукъ, счелъ за невѣжливо да не се отбие тукъ и да споходи добритѣ си сродници. Той бързо изхвъркна. Дѣдо Генко го изгледа намусено.

Думитѣ на доктора, на истинския, скоро се оправдаха: слѣдъ 2—3 часа болното се поукопоти. Всички се успокоиха и развеселиха още повече. Всичко тръгна въ нормалния си редъ. На дѣда Генка, сѣкашъ, се отгърколи отъ сърдцето единъ голѣмъ камъкъ.

Нека допълнимъ казаното отъ него.

Бойковска извънредно пазѣше дѣтето, все затворено въ стаята и не оставяше да го лѣхне и най-малкѣ вътрецъ, да не стѣпя съ боси крака на земята, да не пие никакъ вода — а други пития: млѣко, чай — и колкото е възможно да яде по-малко хлѣбъ — аристократическо дѣте нали бѣше?!.. — и постоянно му даваше захаръ и шоколато. А то, като напукъ, бѣше слабо, сухо и съ повѣхнало жълто лице.

На трапезата днесъ стана дума за Бойково.

— Домилѣ ли Ви за село? попита кокетливо и нѣкакъ любезно, като никога, снахата свекъра си.

— Домилѣ, булка, домилѣ — и много! Оставихъ ги, заминахъ, кой знае сега тамъ какво се разправятъ самички нашитѣ. Чини ми се, че прѣди година съмъ ги оставилъ!... Накъ и отдавна писмо не сж изпратили.

И дѣдо Генко заклати глава и се умисли. Послѣ продължи:

— А бе, синко, толкова врѣме седя вечъ тука, баримъ еднажъ не ме заведе да видя и твоята стая — дѣто работишъ. Ще ме попитатъ майка ти, роднинитѣ,.. не ще знай, какво да имъ кажа.

— Тате, нали ти казахъ: азъ не ходя въ канцеларията, не работя — въ отпуска съмъ.

— Е, ако е заключена, отключи да я видя само. Нали ключа ти държишъ?